Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Niende Afdeling)

2. oktober 2024*

»Personalesag – kontraktansatte – disciplinær forfølgning – disciplinær sanktion – opsigelse af kontrakt uden varsel – OLAF-undersøgelse – godtgørelse af lægeudgifter – artikel 266 TEUF – afgørelse vedtaget til opfyldelse af en dom afsagt af Retten – foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde en annullationsdom – retskraft – procedurefejl – artikel 12 i bilag IX til vedtægten – indbringelse for disciplinærrådet – ret til forsvar – ansvar – økonomisk og ikke-økonomisk tab«

I sag T-669/22,

IP ved advokat J. Martins,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved M. Brauhoff, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

har

RETTEN (Niende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, L. Truchot (refererende dommer), og dommerne H. Kanninen og R. Frendo,

justitssekretær: V. Di Bucci,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og under henvisning til, at ingen af parterne har anmodet om afholdelse af retsmøde inden for fristen på tre uger efter, at det er forkyndt, at retsforhandlingernes skriftlige del er afsluttet, og at Retten i henhold til artikel 106, stk. 3, i Rettens procesreglement har besluttet at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del,

afsagt følgende

* Processprog: portugisisk.

Dom[1]

1 Sagsøgeren, IP, har med sit søgsmål støttet på artikel 270 TEUF nedlagt påstand dels om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 18. januar 2022 om at pålægge ham den disciplinære sanktion opsigelse uden varsel af hans ansættelseskontrakt (herefter »den anfægtede afgørelse«), dels om erstatning af de tab, han har lidt som følge af denne afgørelse.

I. Tvistens baggrund

[*udelades*]

C. Den oprindelige dom

13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. februar 2020 anlagde sagsøgeren et søgsmål med påstand om annullation af afgørelsen af 21. august 2019.

14 Ved dom af 6. oktober 2021, IP mod Kommissionen (T-121/20, herefter »den oprindelige dom«, EU:T:2021:665), annullerede Retten denne afgørelse efter at have givet sagsøgeren medhold i det sjette anbringende om tilsidesættelse af artikel 10, litra h), i bilag IX til vedtægten vedrørende hensyntagen til »gentagelsestilfælde af handlingen eller den kulpøse adfærd« ved fastsættelsen af alvorligheden af den begåede fejl og beslutningen af, hvilken sanktion der skal iværksættes over for sagsøgeren.

15 Retten bemærkede med henblik herpå, at vedtægtens artikel 26 fastsætter en række garantier, som tilsigter at beskytte tjenestemanden ved at forhindre, at administrationens afgørelser, som har betydning for tjenestemandens administrative stilling, bliver truffet på grundlag af omstændigheder, som ikke fremgår af dennes personlige aktmappe. Retten fastslog således, henset til den personlig aktmappes væsentlige betydning for beskyttelsen og underretningen af tjenestemanden, at en disciplinærafgørelse, selv om den tidligere var blevet indført i en tjenestemands personlige aktmappe, ikke kan gøres gældende eller påberåbes over for den pågældende, når afgørelsen ikke længere findes i den nævnte aktmappe.

16 Retten tilføjede, at en ret for administrationen til at støtte sig på en disciplinærafgørelse, som var blevet fjernet fra en tjenestemands personlige aktmappe, med henblik på at fastslå, at der foreligger et gentagelsestilfælde som omhandlet i artikel 10 i bilag IX til vedtægten, ville fratage dette bilags artikel 27 dens effektive virkning på dette punkt.

17 Retten udledte heraf, at afgørelsen af 21. august 2019, idet den ved konstateringen af, at der forelå et gentagelsestilfælde, støttede sig på en disciplinær sanktion, som ikke længere fremgik af den pågældende tjenestemands personlige aktmappe, efter at en anmodning om, at en disciplinærafgørelse blev fjernet fra den nævnte personlige aktmappe, som sagsøgeren havde indgivet i henhold til bestemmelserne i artikel 27 i bilag IX til vedtægten, var blevet imødekommet, havde tilsidesat de rettigheder, som vedtægten garanterer tjenestemændene.

[1] – Der gengives kun de præmisser i denne dom, som Retten finder det relevant at offentliggøre.

D. Genoptagelse af den disciplinære forfølgning efter den oprindelige dom og den administrative procedure

18 Med henblik på opfyldelsen af den oprindelige dom indkaldte den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed, der var sammensat af generaldirektøren for generaldirektoratet for »Menneskelige ressourcer og sikkerhed«, af generaldirektøren for generaldirektoratet for »Økonomiske og finansielle anliggender« og af vicegeneraldirektøren for generaldirektoratet »Regionalpolitik« (herefter »den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed«), sagsøgeren til en ny høring.

19 Den 3. december 2021 fandt høringen sted ved en videokonference. Sagsøgeren var under høringen repræsenteret ved sin advokat.

20 Den 18. januar 2022 vedtog den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed den anfægtede afgørelse, hvorved den pålagde sagsøgeren den disciplinære sanktion opsigelse uden varsel af hans ansættelseskontrakt.

21 I den anfægtede afgørelse anførte den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed, at sagsøgeren blev foreholdt at have indgivet to ansøgninger til PMO om godtgørelse af lægeudgifter, som ikke svarede til de reelle betalte beløb eller den modtagne behandling (den anfægtede afgørelses punkt 16). Ansættelsesmyndigheden kvalificerede disse handlinger som »et forsøg på svig mod Den Europæiske Unions budget«, hvilket efter dens opfattelse udgjorde en særlig alvorlig fejl (den anfægtede afgørelses punkt 41). Endelig fastsatte ansættelsesmyndigheden den sanktion, der skulle pålægges, i medfør af kriterierne i artikel 10 i bilag IX til vedtægten (den anfægtede afgørelses punkt 39-52).

[*udelades*]

II. Parternes påstande

24 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse og afgørelsen om afslag på klagen annulleres.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren en erstatning, hvis størrelse fastsættes af Retten.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

25 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

III. Retlige bemærkninger

A. Annullationspåstandene

[*udelades*]

3. Realiteten

[*udelades*]

a) Det første anbringende om tilsidesættelse af den materielle retskraft, princippet om god forvaltning, princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning og princippet om ne bis in idem, jf. chartrets artikel 50, af omsorgspligten samt af begrundelsespligten

[*udelades*]

2) Tilsidesættelse af den materielle retskraft, af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af princippet om ne bis in idem

[*udelades*]

i) Tilsidesættelse af den materielle retskraft

53 Det bemærkes, at sagsøgeren har gjort gældende, at den retlige fejl, som begrundede en annullation af afgørelsen af 21. august 2019 ved den oprindelige dom, medførte annullation af hele den disciplinære forfølgning. Sagsøgeren har nemlig i det væsentlige anført, at den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed har tilsidesat den retskraft, som den oprindelige dom har, ved at genoptage den disciplinære forfølgning og basere sig på de samme faktiske omstændigheder og begrundelser som den disciplinære forfølgning, der førte til vedtagelsen af afgørelsen af 21. august 2019. Kommissionen har begået en retlig fejl ved opfyldelsen af den oprindelige dom ved at fortolke sidstnævnte således, at den disciplinære forfølgning kunne genoptages, selv om en sådan genoptagelse var umulig i mangel af nye faktiske omstændigheder.

54 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumentation.

55 Indledningsvis bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt det er hele eller kun en del af den disciplinære forfølgning, der var berørt af den ulovlighed, der lå til grund for annullationen af afgørelsen af 21. august 2019, er uafhængigt af det spørgsmål, hvorpå nærværende led i det første anbringende hviler, der består i at afgøre, om den disciplinære forfølgning kunne genoptages. For så vidt som undersøgelsen af det andet anbringende om en manglende ny høring af disciplinærrådet indebærer at det, hvis det antages, at den disciplinære forfølgning kan genoptages, afgøres, på hvilket trin forfølgningen kunne genoptages, vil denne undersøgelse gøre det muligt at besvare det første af disse spørgsmål. Dette spørgsmål vil således blive undersøgt i forbindelse med dette anbringende.

56 Ifølge fast retspraksis får de af Unionens retsinstanser afsagte domme om annullation retskraft, når de bliver endelige. Dette omfatter ikke blot dommens konklusion, men også de præmisser, der udgør det nødvendige grundlag for domskonklusionen og derfor er uadskillelige (jf. dom af 29.11.2018, National Iranian Tanker Company mod Rådet, C-600/16 P, EU:C:2018:966, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis, og af 13.12.2018, Kakol mod Kommissionen, T-641/16 RENV og T-137/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:958, præmis 74).

57 En doms retskraft vedrører imidlertid kun de faktiske og retlige omstændigheder, som der rent faktisk eller nødvendigvis er blevet taget stilling til (jf. dom af 13.12.2018, Kakol mod Kommissionen, T-641/16 RENV og T-137/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:958, præmis 74 og den deri nævnte retspraksis).

58 Når Retten annullerer en retsakt fra en institution, har sidstnævnte i henhold til artikel 266, stk. 1, TEUF pligt til at gennemføre de til opfyldelsen af Rettens dom nødvendige foranstaltninger (jf. i denne retning dom af 8.9.2020, Kommissionen og Rådet mod Carreras Sequeros m.fl., C-119/19 P og C-126/19 P, EU:C:2020:676, præmis 56).

59 Artikel 266 TEUF specificerer imidlertid ikke karakteren af de foranstaltninger, som den pågældende institution skal gennemføre med henblik på en sådan opfyldelse, således at det tilkommer denne institution at identificere disse (jf. dom af 8.9.2020, Kommissionen og Rådet mod Carreras Sequeros m.fl., C-119/19 P og C-126/19 P, EU:C:2020:676, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).

60 For at efterkomme den forpligtelse, som artikel 266 TEUF pålægger en institution, skal den institution, der har udstedt en retsakt, som er blevet annulleret af Unionens retsinstanser, derfor fastslå, hvilke foranstaltninger der er nødvendige for at opfylde annullationsdommen, hvorved den under udøvelse af det skøn, der i denne henseende tilkommer den, skal tage hensyn til såvel de gældende bestemmelser i EU-retten som til konklusionen og præmisserne i den dom, den har pligt til at opfylde. Institutionen skal navnlig tage hensyn ikke blot til dommens konklusion, men også til de præmisser, som har ført til domskonklusionen, og som danner det fornødne grundlag for denne i den forstand, at de er nødvendige, når det skal afgøres, hvad konklusionen helt præcist går ud på. Det er nemlig disse præmisser, som angiver de nøjagtige grunde til den i konklusionen fastslåede ulovlighed, og som den pågældende institution skal tage hensyn til, når den udsteder en anden retsakt i stedet for den, der er blevet annulleret (jf. dom af 10.11.2021, Di Bernardo mod Kommissionen, T-41/20, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:778, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).

61 Desuden forpligter artikel 266 TEUF kun den institution, fra hvilken den annullerede retsakt hidrører, inden for de grænser, der er nødvendige for at sikre opfyldelsen af annullationsdommen (jf. dom af 8.9.2020, Kommissionen og Rådet mod Carreras Sequeros m.fl., C-119/19 P og C-126/19 P, EU:C:2020:676, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).

62 I det foreliggende tilfælde fastslog Retten i den oprindelige dom, at den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed begik en retlig fejl, da den i afgørelsen af 21. august 2019 ved konstateringen af, at der forelå et gentagelsestilfælde, baserede sig på en irettesættelse, som sagsøgeren var blevet pålagt inden de faktiske omstændigheder, der var genstand for den nævnte afgørelse, selv om sagsøgerens anmodning om, at den pågældende sanktion ikke længere skulle forefindes i de akter, der vedrører ham, var blevet efterkommet. Retten fastslog, at denne retlige fejl havde ført den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed til ulovligt at lægge vægt på denne sanktion som en skærpende omstændighed i henhold til kriteriet om gentagelsestilfælde,

jf. artikel 10, litra h), i bilag IX til vedtægten, en omstændighed, som havde spillet en afgørende rolle ved valget af sanktion. Retten fandt således, at den pågældende retlige fejl kunne føre til en annullation af afgørelsen af 21. august 2019.

63 Det fremgår af den oprindelige dom, at Retten annullerede afgørelsen af 21. august 2019 på grund af en retlig fejl, der var karakteriseret ved, at den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed ved konstateringen af, at der forelå et gentagelsestilfælde, tog hensyn til omstændigheder, der lå forud for de omstændigheder, der blev foreholdt sagsøgeren, og som ansættelsesmyndigheden havde kendskab til, fordi de fremgik af et dokument i sagsøgerens personlige aktmappe, selv om dette ikke burde have været tilfældet. En hensyntagen til disse omstændigheder påvirkede denne myndigheds valg af den sanktion, som sagsøgeren blev pålagt. Retten tog derimod ikke stilling til det materielle indhold af de faktiske omstændigheder, der blev foreholdt sagsøgeren, som havde været genstand for to på hinanden følgende disciplinære sanktioner, eller til lovligheden af de andre begrundelser for denne afgørelse.

64 Retten konstaterede således blot, at begrundelsen for den nævnte afgørelse var ulovlig, for så vidt som Kommissionen havde baseret sig på kriteriet om gentagelsestilfælde.

65 Det følger heraf, at denne doms konklusion og de præmisser, som danner det fornødne grundlag for denne konklusion, som har retskraft, ikke var til hinder for genoptagelsen af den disciplinære forfølgning og for pålæg af en ny sanktion på grundlag af de påklagede forhold, som ikke var blevet anfægtet ved samme dom.

66 I tilfælde af vedtagelsen af en ny afgørelse påbød den oprindelige dom imidlertid den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed ikke at basere sidstnævnte på den samme begrundelse, jf. præmis 63 ovenfor, i hvilken forbindelse kriteriet om gentagelsestilfælde var blevet anvendt.

67 Det fremgår imidlertid ikke af den anfægtede afgørelse, at den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed baserede sig på en sådan begrundelse. Som det fremgår af præmis 21 ovenfor, anførte ansættelsesmyndigheden i den anfægtede afgørelse, at sagsøgeren blev foreholdt at have indgivet to ansøgninger til PMO om godtgørelse af lægeudgifter, som ikke svarede til de reelle betalte beløb eller den modtagne behandling. Ansættelsesmyndigheden kvalificerede disse forhold som »forsøg på svig mod Den Europæiske Unions budget«, hvilket ifølge ansættelsesmyndigheden udgjorde en særlig alvorlig fejl. Endelig fastsatte ansættelsesmyndigheden den sanktion, der skulle pålægges, i medfør af de kriterier, der er fastsat i artikel 10 i bilag IX til vedtægten, idet den udtrykkeligt undlod at tage hensyn til kriteriet om gentagelsestilfælde, og idet den med henblik herpå baserede sig på den omstændighed, at afgørelsen af 19. november 2010 ikke længere fremgik af sagsøgerens personlige aktmappe.

68 Den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed tog således ikke hensyn til den disciplinære sanktion irettesættelse, som sagsøgeren var blevet pålagt forud for de påklagede forhold.

69 Følgelig kan det konstateres, at den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed ikke tilsidesatte den oprindelige doms retskraft ved at genoptage den disciplinære forfølgning. Derfor skal sagsøgerens klagepunkt om, at den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed tilsidesatte den oprindelige dom, forkastes.

[*udelades*]

b) Det andet anbringende om manglende ny høring af disciplinærrådet

93 Sagsøgeren har med det andet anbringende foreholdt Kommissionen, at denne ikke har indbragt sagen for disciplinærrådet ved at fremsende en ny indberetning efter afsigelsen af den oprindelige dom og genoptagelsen af den disciplinære forfølgning af sagsøgeren. Med vedtagelsen af den anfægtede afgørelse på grundlag af den udtalelse, der blev vedtaget af disciplinærrådet den 27. april 2018, som tog hensyn til afgørelsen af 19. november 2010 om at pålægge sagsøgeren en irettesættelse, og som var ugyldig, opfyldte den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed den oprindelige dom forkert og tilsidesatte flere bestemmelser i chartret og i EU-traktaten.

94 Subsidiært har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at såfremt det antages, at den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed besluttede på ny at indlede den pågældende disciplinære forfølgning på grundlag af artikel 11 i bilag IX til vedtægten, som ikke kræver indhentelse af en udtalelse fra dette organ, havde den ikke mulighed for at pålægge ham sanktionen opsigelse af ansættelsesforholdet, men kunne udelukkende træffe beslutning om en skriftlig advarsel eller en irettesættelse.

95 Kommissionen har hertil anført, at en ny høring af disciplinærrådet ikke var nødvendig. For det første havde sidstnævnte allerede udtalt sig om substansen i de faktiske omstændigheder, uden at disse var blevet anfægtet ved den oprindelige dom. Dernæst fremkom der ingen nye faktiske omstændigheder efter vedtagelsen af afgørelsen af 21. august 2019. Endelig ville den eneste konsekvens, der kan udledes af den oprindelige dom med henblik på valget af en passende sanktion, være nødvendigheden af ikke at tage hensyn til sanktionen irettesættelse, som sagsøgeren var blevet pålagt.

[*udelades*]

2) Den mangelfulde opfyldelse af den oprindelige dom

99 Som det fremgår af præmis 93 ovenfor, har sagsøgeren foreholdt Kommissionen, at denne har opfyldt den oprindelige dom forkert på grund af manglende ny høring af disciplinærrådet. Det må antages, at sagsøgeren med dette klagepunkt i det væsentlige har gjort gældende, at artikel 266 TEUF er blevet tilsidesat, for så vidt som den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed begik en processuel fejl.

100 Indledningsvis bemærkes, at artikel 11 i bilag IX til vedtægten vedrørende en disciplinær forfølgning, der ikke forinden indbringes for disciplinærrådet, er affattet således:

»Ansættelsesmyndigheden kan uden at have indhentet udtalelse fra rådet træffe beslutning om en sanktion i form af en skriftlig advarsel eller en irettesættelse. Den pågældende tjenestemand skal høres, inden ansættelsesmyndigheden tager sådanne skridt.«

101 Artikel 12, stk. 1, i bilag IX til vedtægten vedrørende den kompetente myndigheds pligt til at fremsende en indberetning til disciplinærrådet bestemmer, at »[d]er rejses sag i rådet ved indgivelse af en indberetning fra ansættelsesmyndigheden, i hvilken de forhold, der påklages, og eventuelt de omstændigheder, under hvilke de er begået, samt formildende eller skærpende omstændigheder klart angives«.

102 Artikel 49, stk. 1, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, hvorpå den sanktion, som blev pålagt sagsøgeren, delvis er baseret, bestemmer, at »[e]fter gennemførelse af den disciplinære forfølgning, der er fastsat i bilag IX til vedtægten, som finder tilsvarende anvendelse, kan ansættelsesforholdet opsiges af disciplinære grunde uden varsel, hvis den midlertidigt ansatte, forsætligt eller uagtsomt, groft tilsidesætter sine pligter«.

103 Det bemærkes, at den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed i den anfægtede afgørelse besluttede at pålægge sanktionen opsigelse uden varsel af sagsøgerens ansættelsesforhold, der ikke findes blandt de sanktioner, som artikel 11 i bilag IX til vedtægten gør det muligt for denne at pålægge uden at have indhentet udtalelse fra disciplinærrådet. Desuden findes udtalelsen fra disciplinærrådet blandt henvisningerne i den anfægtede afgørelse.

104 Det må herefter konstateres, at den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed med vedtagelsen af den anfægtede afgørelse baserede sig på artikel 12 i bilag IX til vedtægten og ikke på artikel 11 i samme bilag.

105 Følgelig skal anbringendet om tilsidesættelse af artikel 266 TEUF, for så vidt som den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed undlod at høre disciplinærrådet i henhold til artikel 12 i bilag IX til vedtægten, undersøges.

106 Ifølge fast retspraksis skal den procedure, som skal erstatte en annulleret retsakt, genoptages netop på det punkt, hvor ulovligheden indtrådte, da annullationen af en retsakt ikke nødvendigvis berører de forberedende akter. Annullation af en retsakt, hvorved en administrativ procedure, der omfatter flere faser, afsluttes, indebærer ikke nødvendigvis annullation af hele den procedure, der er gået forud for vedtagelsen af den anfægtede retsakt, uanset de processuelle eller materielle grunde til annullationsdommen. Ophavsmanden til retsakten skal således stille sig på det tidspunkt, han havde vedtaget den annullerede retsakt, med henblik på at vedtage den nye retsakt (jf. dom af 10.11.2021, Di Bernardo mod Kommissionen, T-41/20, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:778, præmis 89 og 90 og den deri nævnte retspraksis).

107 Eftersom sagsøgeren har gjort gældende, at proceduren med henblik på at erstatte afgørelsen af 21. august 2019 ikke blev genoptaget netop på det punkt, hvor ulovligheden indtraf, skal det undersøges, på hvilket punkt ulovligheden indtrådte, og det skal bedømmes, om det er på dette punkt, at proceduren blev genoptaget. Med henblik herpå skal det undersøges, om disciplinærrådets udtalelse og indberetningen til sidstnævnte blev berørt af den ulovlighed, der begrundede annullationen af nævnte afgørelse.

108 […] indbragte den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed sagen for disciplinærrådet den 25. juli 2017 ved indgivelsen af en indberetning til rådet i medfør af artikel 12 i bilag IX til vedtægten. I en udtalelse af 16. april 2018 anbefalede disciplinærrådet at pålægge sagsøgeren en sanktion i form af opsigelse uden varsel af hans ansættelsesforhold. Den 21. maj 2019 blev sagsøgeren indkaldt til en høring for den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed, inden den første disciplinære sanktion blev pålagt, den 21. august […].

109 Efter afsigelsen, den 6. oktober 2021, af den oprindelige dom og for at sikre dennes opfyldelse, således som nævnt i præmis 18-20 ovenfor, indkaldte den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed sagsøgeren til en ny høring. Sagsøgeren indgav bemærkninger ved skrivelse den 24. november 2021 og dernæst, den 3. december 2021, fandt høringen af sagsøgeren, som var repræsenteret ved sin advokat, sted via videokonference. Endelig vedtog ansættelsesmyndigheden den 18. januar 2022 den anfægtede afgørelse.

110 I sidstnævntes punkt 6 henviser den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed til udtalelsen fra disciplinærrådet, vedtaget den 16. april 2018, i nævnte punkt fejlagtigt til den 27. i samme måned. I den anfægtede afgørelses punkt 49 bortser ansættelsesmyndigheden imidlertid fra det kriterium, som blev lagt til grund af sidstnævnte, om gentagelsestilfælde, jf. bilag IX til vedtægten, med den begrundelse, at »afgørelsen om irettesættelse af 19. november 2010 ikke længere findes i [sagsøgerens] personlige aktmappe«.

111 Det fremgår af det ovenstående, at den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed efter afsigelsen af den oprindelige dom genoptog den disciplinære forfølgning på tidspunktet for høringen af sagsøgeren uden på ny at høre disciplinærrådet.

112 Som det fremgår af præmis 62 ovenfor, fastslog Retten i den oprindelige dom, at den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed begik en retlig fejl, da den i afgørelsen af 21. august 2019 ved konstateringen af, at der forelå et gentagelsestilfælde, baserede sig på en irettesættelse, som sagsøgeren var blevet pålagt inden de faktiske omstændigheder, der var genstand for den nævnte afgørelse, selv om sagsøgerens anmodning om, at den pågældende sanktion ikke længere skulle forefindes i de akter, der vedrører ham, var blevet efterkommet. Denne retlige fejl havde ført den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed til ulovligt at tage hensyn til denne sanktion som en skærpende omstændighed.

113 Det fremgår af den oprindelige dom, at den retlige fejl, der berører afgørelsen af 21. august 2019 og begrunder dennes annullation, blev begået af den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed.

114 Imidlertid kan det ikke heraf udledes, at den pågældende ulovlighed kun fandt sted på det sidste trin i proceduren, hvor den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed er involveret, dvs. i forbindelse med vedtagelsen af afgørelsen af 21. august 2019 (jf. analogt dom af 22.10.2008, Tzirani mod Kommissionen, F-46/07, EU:F:2008:129, præmis 68).

115 I denne henseende bemærkes for det første, at den indberetning, der blev fremsendt af ansættelsesmyndigheden til disciplinærrådet med henblik på at rejse sag for dette råd, nævnte den irettesættelse, der blev pålagt sagsøgeren ved afgørelsen af 19. november 2010. Den nævnte afgørelse var vedlagt som bilag til nævnte indberetning, hvori den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed brugte fem afsnit på dette spørgsmål, for så vidt som dette, ifølge ansættelsesmyndigheden, udgjorde sagsøgerens disciplinære fortid. Ansættelsesmyndigheden anførte heri, at den omstændighed, at sagsøgeren i det foreliggende tilfælde havde reageret på samme måde, viste, at han ikke havde taget ved lære af denne foregående sanktion og fortsatte med at tillægge sine personlige interesser større vægt end institutionens. Den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed udledte heraf, at en sådan omstændighed udgjorde en skærpende omstændighed.

116 Konklusionen på denne indberetning var, at sagsøgeren ved indgivelsen af to ansøgninger om godtgørelse, der ikke svarede til de faktiske behandlinger, han havde modtaget, groft havde tilsidesat vedtægtens artikel 11 og 12, således at denne adfærd, bedømt i lyset af en disciplinær forseelse, som han tidligere var blevet foreholdt, definitivt havde brudt det personlige tillidsforhold, der skulle eksistere mellem ham og hans institution. Derfor var indberetningens konklusion begrundet, ikke blot i grovheden af de faktiske omstændigheder, men også i konstateringen af et gentagelsestilfælde.

117 For det andet fremgår det af disciplinærrådets udtalelse, at dette råd tog hensyn til den sanktion, som sagsøgeren blev pålagt ved afgørelsen af 19. november 2010. I nævnte udtalelses punkt 94 og 95 bemærkede disciplinærrådet nemlig, at nævnte afgørelse havde pålagt sagsøgeren en irettesættelse på grund af svig, der lignede de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, og kvalificerede de nævnte faktiske omstændigheder som udgørende et gentagelsestilfælde. Som det fremgår af punkt 97 og 98 i disciplinærrådets udtalelse, var sidstnævnte af den opfattelse, at sagsøgeren havde brudt tillidsforholdet mellem ham og Kommissionen, og konkluderede, at den passende sanktion i det foreliggende tilfælde var en opsigelse uden varsel af hans ansættelseskontrakt.

118 Indberetningen til disciplinærrådet og sidstnævntes udtalelse er derfor behæftet med den ulovlighed, som begrundede annullationen af afgørelsen af 21. august 2019.

119 Følgelig indtraf ulovligheden på tidspunktet for fremsendelsen af ansættelsesmyndighedens indberetning til disciplinærrådet.

120 Kommissionen har imidlertid gjort gældende, at disciplinærrådets udtalelse ikke er bindende for den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed. Kommissionen har således i det væsentlige anført, at den omstændighed, at den nævnte udtalelse tager hensyn til kriteriet om gentagelsestilfælde, ikke har nogen indvirkning på den anfægtede afgørelses lovlighed. Desuden har Kommissionen anført, at den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed råder over et skøn hvad angår hensigtsmæssigheden af en ny høring af disciplinærrådet under omstændigheder som de i denne sag foreliggende, hvor der ikke er indtrådt nogen nye faktiske omstændigheder siden vedtagelsen af afgørelsen af 21. august 2019, og hvor den eneste konsekvens af en annullation af sidstnævnte afgørelse ville være umuligheden af at tage hensyn til kriteriet om gentagelsestilfælde. Den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed ville i denne sammenhæng selv kunne fastsætte en passende sanktion.

121 Som det fremgår af en systematisk fortolkning af vedtægten, og navnlig af artikel 18, 22 og 25 i bilag IX hertil, er udtalelsen fra disciplinærrådet, som er et rådgivende organ, ikke bindende for den disciplinære myndighed hvad angår substansen i de indberettede forhold (dom af 3.6.2015, Bedin mod Kommissionen, F-128/14, EU:F:2015:51, præmis 23-29, og af 10.6.2016, HI mod Kommissionen, F-133/15, EU:F:2016:127, præmis 147 og 148; jf. ligeledes dom af 29.1.1985, F. mod Kommissionen, 228/83, EU:C:1985:28, præmis 16).

122 I øvrigt bemærkes, at ansættelsesmyndigheden har beføjelse til at foretage en bedømmelse af tjenestemandens ansvar, der er forskellig fra den bedømmelse, der er foretaget af disciplinærrådet, samt til herefter at vælge den disciplinære sanktion, som den finder hensigtsmæssig med henblik på at sanktionere de konstaterede disciplinære fejl (jf. i denne retning dom af 10.9.2019, DK mod EU-Udenrigstjenesten, T-217/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:571, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).

123 Følgelig er disciplinærrådets udtalelse ikke bindende for den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed.

124 Imidlertid er høringen af disciplinærrådet ikke desto mindre en processuel forpligtelse, der påhviler ansættelsesmyndigheden.

125 For det første bemærkes, at hvis den disciplinære forfølgning indebærer disciplinærrådets medvirken, dvs. når ansættelsesmyndigheden under hensyntagen til bestemmelserne i artikel 3 og 11 i bilag IX til vedtægten indleder en disciplinær forfølgning, der kan føre til, at der pålægges en strengere sanktion end en skriftlig advarsel eller en irettesættelse, udgør denne medvirken et væsentligt element i proceduren, dels fordi den giver mulighed for en grundig kontradiktorisk forhandling, eventuelt med gennemførelse af en yderligere undersøgelse, dels fordi ansættelsesmyndigheden derefter træffer afgørelse under hensyntagen til disciplinærrådets arbejde, dvs. under hensyntagen til dets begrundede udtalelse, der afgives med stemmeflerhed, samt til eventuelle divergerende opfattelser, som nogle af dets medlemmer måtte have givet udtryk for, således som det følger af artikel 12-18 i samme bilag. Når ansættelsesmyndigheden fraviger disciplinærrådets udtalelse, skal den give en detaljeret begrundelse herfor (jf. i denne retning dom af 15.12.2021, HG mod Kommissionen, T-693/16 P RENV-RX, EU:T:2021:895, præmis 170 og den deri nævnte retspraksis). Det skal tilføjes, at Domstolen har fastslået, at disciplinærrådets udtalelse i sig selv kan gøres til genstand for en påstand om annullation, der kan antages til realitetsbehandling (dom af 29.1.1985, F. mod Kommissionen, 228/83, EU:C:1985:28, præmis 16).

126 Disciplinærrådets medvirken udgør derfor, når sagen som i det foreliggende tilfælde skal forelægges for disciplinærrådet, en væsentlig formalitet i proceduren, og en tjenestemand, der er blevet straffet ved afslutningen af denne procedure, skal i princippet kunne anfægte disciplinærrådets udtalelse, hvis ansættelsesmyndigheden tilslutter sig disciplinærrådets vurdering af de faktiske omstændigheder (dom af 15.12.2021, HG mod Kommissionen, T-693/16 P RENV-RX, EU:T:2021:895, præmis 170).

127 For det andet bemærkes, at en ansats ret til at få sin disciplinærsag undersøgt af disciplinærrådet og til, at sidstnævnte gøres bekendt med alle de kritiserede faktiske omstændigheder og den sammenhæng, hvori disse skulle være begået, udgør en væsentlig garanti for overholdelsen af retten til forsvar (jf. analogt dom af 26.1.1995, D mod Kommissionen, T-549/93, EU:T:1995:15, præmis 48).

128 Eksistensen af en sådan ret understøttes af flere garantier, der er fastsat i vedtægten, som en ansat nyder godt af i forbindelse med den disciplinære forfølgning.

129 For det første er disciplinærrådet et paritetisk sammensat organ, jf. artikel 6, stk. 1, i bilag IX til vedtægten (dom af 26.1.1995, D mod Kommissionen, T-549/93, EU:T:1995:15, præmis 48). Desuden »kan den berørte tjenestemand én gang afvise et af rådets medlemmer«, jf. artikel 6, stk. 5, i bilag IX til vedtægten.

130 For det andet er disciplinærrådet et organ, for hvilket tjenestemanden kan forsvare sig (jf. analogt dom af 26.1.1995, D mod Kommissionen, T-549/93, EU:T:1995:15, præmis 48). Tjenestemanden råder med henblik herpå over processuelle garantier. I medfør af artikel 16, stk. 1, i bilag IX til vedtægten »høres [den pågældende tjenestemand] af rådet; ved denne lejlighed kan han fremsætte skriftlige eller mundtlige bemærkninger personligt eller gennem en repræsentant«, og »[h]an kan indkalde vidner«.

131 Endvidere har den ansatte, i henhold til artikel 13, stk. 2, i bilag IX til vedtægten, en frist på 15 dage fra tidspunktet for indgivelse af den indberetning, hvormed disciplinærsagen indledes, jf. artikel 12, stk. 2, i bilag IX til vedtægten, til forberedelse af forsvaret. I denne sammenhæng har denne ret til at blive gjort bekendt med de akter, der vedrører ham (artikel 13, stk. 1, i bilag IX til vedtægten), og kan bistås af en person efter eget valg (artikel 13, stk. 3, i bilag IX til vedtægten).

132 I det foreliggende tilfælde hørte den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed ikke disciplinærrådet på ny, selv om ansættelsesmyndigheden oprindeligt havde rejst sag i rådet ved indgivelse af en indberetning, der var behæftet med den ulovlighed, der blev fastslået af Retten i den oprindelige dom. Ved blot at bortse fra denne udtalelses indhold, selv om den kunne udlede af den nævnte dom, at denne udtalelse ligeledes var behæftet med den ulovlighed, der havde begrundet annullationen af afgørelsen af 21. august 2019, gjorde den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed det ikke muligt for disciplinærrådet med henblik på formuleringen af dette råds udtalelse at tage hensyn til fjernelsen af afgørelsen af 19. november 2019 fra sagsøgerens personlige aktmappe. Den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed fratog derfor herved disciplinærrådet muligheden for kun at tage hensyn til de omstændigheder, hvorunder de faktiske omstændigheder, der foreholdes sagsøgeren, var blevet begået, og for at vurdere deres grovhed.

133 Følgelig gjorde den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed det for det første ikke muligt, at den grundige kontradiktoriske forhandling, som proceduren for disciplinærrådet giver ret til, fandt sted med fuldt kendskab til de oplysninger, som sidstnævnte rådede over, og fratog sagsøgeren de garantier, som gjorde det muligt for ham at sikre overholdelsen af hans ret til forsvar.

134 For det andet fratog den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed disciplinærrådet muligheden for at anbefale en sanktion på grundlag af en vurdering af de præcise faktuelle omstændigheder, som begrundede indbringelsen af sagen for dette. Den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed kunne derfor ikke af disciplinærrådet få anbefalet en sanktion, der tog hensyn til præmisserne i den oprindelige dom og til de nævnte omstændigheder.

135 Henset til den omstændighed, at overholdelsen af retten til forsvar er et grundlæggende EU-retligt princip, der finder anvendelse på enhver og skal sikres i forbindelse med alle procedurer, som kan udmunde i en retsakt, der indeholder et klagepunkt (jf. dom af 14.10.2021, Bernaldo de Quirós mod Kommissionen, C-583/19 P, EU:C:2021:844, præmis 60 og den deri nævnte retspraksis), samt til, at høringen af disciplinærrådet har karakter af et væsentligt formkrav, er det forhold, at udtalelsen ikke har bindende karakter i forhold til den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed, jf. præmis 123 ovenfor, uden betydning for den forpligtelse, som denne var underlagt, med henblik på at sikre opfyldelsen af den oprindelige dom og i henhold til bestemmelserne i bilag IX til vedtægten til at rejse sag ved det nævnte råd ved indgivelse af en ny indberetning, hvis indhold tog hensyn til præmisserne i den oprindelige dom. Den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed havde ingen skønsbeføjelse i denne henseende.

136 Det følger af det ovenstående, at ansættelsesmyndigheden i forbindelse med opfyldelsen af den oprindelige dom var forpligtet til at genoptage proceduren på tidspunktet for sagens indbringelse for disciplinærrådet. Ansættelsesmyndigheden kunne derfor ikke, som den gjorde i det foreliggende tilfælde, genoptage denne procedure på et senere tidspunkt.

137 Det følger heraf, at den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed tilsidesatte en væsentlig formforskrift, henset til artikel 12 i bilag IX til vedtægten, da den ikke på ny rejste sag i disciplinærrådet. Ved den nævnte tilsidesættelse sikrede denne således ikke opfyldelsen af den oprindelige dom, således som den var forpligtet til i henhold til artikel 266 TEUF, og tilsidesatte følgelig denne bestemmelse.

138 Kommissionen har imidlertid gjort gældende, at en procedurefejl i henhold til retspraksis kun kan begrunde annullation af en afgørelse, når den pågældende administrative procedure kunne have ført til et andet resultat, hvis den nævnte fejl ikke var sket. Ifølge Kommissionen har sagsøgeren ikke godtgjort, at en ny høring af disciplinærrådet kunne have ændret udfaldet af den pågældende disciplinære forfølgning.

139 Som det fremgår af præmis 126 ovenfor, havde disciplinærrådets medvirken under den disciplinære forfølgning imidlertid karakter af et væsentligt formkrav.

140 Det fremgår af retspraksis, at tilsidesættelse af et væsentlig formkrav medfører annullation af den fejlbehæftede retsakt, uanset om denne tilsidesættelse har forvoldt den, der påberåber sig den, skade, eller om den administrative procedure kunne have ført til et andet resultat (jf. i denne retning dom af 22.12.2008, Gordon mod Kommissionen, C-198/07 P, EU:C:2008:761, præmis 73 og 74, af 23.3.2000, Gogos mod Kommissionen, T-95/98, EU:T:2000:85, præmis 53 og 54, og af 11.11.2014, De Nicola mod EIB, F-52/11, EU:F:2014:243, præmis 145; jf. ligeledes, analogt, dom af 6.4.2022, Mead Johnson Nutrition (Asia Pacific) m.fl. mod Kommissionen, T-508/19, EU:T:2022:217, præmis 290).

141 Herefter var sagsøgeren ikke forpligtet til at godtgøre, at en ny høring af disciplinærrådet kunne have ændret udfaldet af den pågældende disciplinære forfølgning.

142 Følgelig tilsidesatte den trepartssammensatte ansættelsesmyndighed artikel 266 TEUF og artikel 12 i bilag IX til vedtægten. Det andet anbringende skal tiltrædes og den anfægtede afgørelse annulleres, uden at det er fornødent at undersøge det tredje anbringende.

[*udelades*]

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Niende Afdeling):

1) Europa-Kommissionens afgørelse af 18. januar 2022 om at pålægge IP den disciplinære sanktion opsigelse uden varsel af hans ansættelseskontrakt annulleres.

2) I øvrigt frifindes Kommissionen.

3) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Truchot Kanninen Frendo

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. oktober 2024.

Underskrifter